

der ikke har nogen Udsigt til at føre til Ændring af den indankede Dom, skulde ganske vist helst undgaas, men det synes dog ikke at kunne bestrides, at der i sig selv er noget misligt i, samtidig med at Loven erklærer, at enhver Landsretssag skal kunne indankes for Højesteret, at overlade til en faatallig Kreds af Personer faktisk at bestemme, om Anke skal kunne ske eller ej, eller dog lægge alvorlige Hindringer i Vejen for, at Lovens Bud kan ske Fyldest. I de Tilfælde, hvor Loven tilsteder Anke, maa denne ogsaa faktisk staa aaben, og gøre det, uden at det kræver for stor økonomisk Opofrelse, og det maa saa blive Ankedomstolens Sag ved Tilkendegivelse af sin Misbilligelse at sætte en Stopper for for stor Letsindighed paa dette Omraade.

Og at Anke vil kunne blive billigere, naar Adgang til Højesteretsskranken er fri, mener jeg er utvivlsomt. Det kommer naturligvis her som altid an paa, hvad man forstaaer ved Billighed, og hvad man mener, Staten skal tage sig af, og hvad ikke. Det er muligt, ja, endog sandsynligt, at den letsindige, halsstarrige og processyge kan finde en lettere Adgang til at paaanke, og det er muligt, at Summen af saadanne Personers Foreteelser kan løbe op til ikke saa lidt, men paa den anden Side vil den fri Adgang til Højesteretsskranken kunne medføre, at mange Tilfælde bliver prøvet af Højesteret, som vel er Prøvelse værd, men hvor man under den nuværende Ordning af økonomiske Grunde er vejet tilbage for ethvert Forsøg paa at gaa videre. Hensynet til saadanne Tilfælde vejer for mig overordentlig tungt og gør mig paa Forhaand uvillig imod enhver kunstig Skranke.

At Ankesagerne kan befrygtes ikke at ville blive tilstrækkelig hurtig afgjort, er for mig ikke et Argument. Bliver dette Følgen, maa Højesterets Rammer udvides og dens Arbejdsvilkaar paa anden Maade forbedres.

Naar jeg dog nærer Betænkelighed ved for Øjeblikket at gaa med til en Ophevelse af Prøven, er det, fordi jeg maa erkende, at vi vistnok endnu er for lidt indstillet paa den nye Tilstand. Der er endnu for mange, hvis Uddannelse stammer fra den ældre Tid, og som paa den anden Side ikke har resigneret overfor det nye, og der er unægtelig ogsaa for mange, hvis Uddannelse overhovedet ikke er fyldestgørende, og som dog har erhvervet sig Møderet og benytter den. Jeg mener, at dette formodentlig vil rette sig i Løbet af en forholdsvis kort Aarrække, og at Prøven til da bør bevares. Jeg er derfor Medforslagsstiller til det nedennævnte Forslag til en Ændring af Prøven og tiltræder de Betragtninger, hvormed det motiveres.

Med Hensyn til Folketingsudvalgets Mindretals Forslag har jeg at bemærke, at jeg er imod Forslaget om at udslette Forskellen i Betegnelsen; saa længe der eksisterer forskellige Klasser Sagførere, bør de betegnes forskelligt. Modstand herimod beror paa Smaalighed og vilde for Resten være ørkesløs, da man jo dog ikke kan hindre den, der har opnaaet Begunstigelsen, i at give det til Kende, eller vente, at han undlader det.

Jeg er endvidere imod Forslaget om at give den, der har haft Beskikkelse i 10 Aar og personlig har udført mindst 50 Sager, almindelig Mødeberettigelse for Højesteret, og jeg henleder Opmærksomheden paa, at denne — vistnok vanskelig praktikable — Bestemmelse vilde gøre det saa at sige umuligt fremtidigt at skaffe sig Prøvesager for Landsretten og derfor som nødvendig Konsekvens maatte have en fuldstændig Ændring i eller Afskaffelse af Prøven — idet jeg opfatter Udtrykket „personlig“ som betydende, at de 50 Sager ej heller maa være procederet af vedkommende Sagførers autoriserede, mødeberettigede Fuldmægtig.

Anderledes stiller jeg mig derimod overfor den Del af Forslaget, der gaar ud paa at give den, der har haft Beskikkelse i 5 Aar, Ret til at give Møde for Højesteret i egne Sager.

Jeg giver ganske vist til Dels Flertallet Ret i dets Betragtninger med Hensyn til dette Punkt, selv om det udtrykker sig alt for skarpt (havde det fuldt ud Ret, maatte det ogsaa konsekvent komme til at forbyde Højesteretssagførere at paatage sig de Sager, i hvilke de selv havde mødt i foregaaende Instans) og overser, saavel at der er dem, der vil procedere bedre og indsigtfuldere, efter at de har faaet Impulserne fra forrige Procedure og Dommen at støtte sig til, som at Tilbøjeligheden til at ville „forklage sin Dommer“ ved letsindig Appel sikkert er ulige større, jo mindre Sagens Værdi er, og jo mindre det Ansvar derfor er, man kan paadrage sig ved at tage fejl.

Og for Forslaget taler, at man netop ved at tillade den Sagfører, hvem Sagen har været betroet i foregaaende Instans, at føre den ogsaa for Højesteret kan tage